

A close-up photograph of a woman's back and shoulders. She is wearing a vibrant red, possibly silk, dress with a draped neckline. A multi-strand pearl necklace is visible around her neck. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the fabric and the smooth skin against a dark background.

TIFFANY REISZ

Autorka erotikou nabitých bestsellerů

PERLA

Pomsta je sladká
a přes postel ještě sladší

PERLA

The Pearl

Copyright © 2020 by Tiffany Reisz

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1530-5 (pdf)

TIFFANY REISZ

PERLA

Věnováno

*Fridě Kahloové
Remedios Varoové
Leanoře Carringtonové
Evelyn de Morganové
Bridget Bate Tichenorové
Baye Mahieddineové
Almě Thomasové
Georgii O'Keeffeové
Bridget Rileyové
Tamaře de Lempické*

*a všem ženám, které se odvážily vzít
do ruky štětec a stát se nesmrtelnými*

Maluji květiny, aby neumřely.

Frida Kahloová

PRVNÍ ČÁST

Deštník

...

Den ubíhal tak, jak dny mladého lorda Arthura Godwicka obvykle ubíhaly, ale vše se nečekaně zvirtlo, když na dveře městského domu Godwickových na Piccadilly zaklepala mladá žena v červené pláštěnce a červených holínkách. Když otevřel dveře a spatřil ji, ten červený plášť a červené boty, jeho první myšlenkou bylo „rudý poplach“.

Byla to krásná mladá žena s vykrojenými rty, které se rozšiřovaly do rozpustilého úsměvu, jako by něco provedl, jen o tom ještě nevěděl.

„Dobrý den. Jak vám mohu pomoci?“ zeptal se Arthur té dívky v červeném.

„Jste lord Arthur Godwick?“ Jednoznačně měla přízvuk z východního Londýna. V jejím podání znělo slovo *lord* jako vtip.

„Vinen.“

Na to neodpověděla ani slovo, jen mu podala malou obálku smetanové barvy z kvalitního, silného papíru. Vypadalo to jako malá pozvánka na svatbu.

„Co je to?“ zeptal se. Vpředu stálo jeho jméno, ale žádnou odpověď nedostal. Když vzhledl, dívka v červené pláštěnce už byla u železné brány, pak jí prošla ven na chodník a potom byla... pryč.

Bizarní. Arthurovi ještě nikdo nikdo nedoručil vzkaz osobně.

Opatrně obálku rozlepil a vytáhl vzkaz. Dopisní papír z hotelu Perla. To místo znal. Jeho sestra se tam nedávno vdávala. Jméno hotelu bylo celé černé, jen v koncovém A byly zasazená bílá perla.

Rozevřel kartičku a přečetl si vzkaz.

Musíme si promluvit o vašem bratrovi. Perla, penthouse, v pět.

Pod vzkazem nebylo žádné jméno, jen vzletné R.

Kdo je *R* a co proboha Charlie provedl tentokrát? Vzhledem k tomu, co poslední dobou vyvádí, by to mohlo být cokoli. Hazard? Dívka v nesnázích? Napadl premiéra?

Arthur rozzuřeně vydupal schody do svých pokojů ve druhém patře městského domu. Podle mobilu už bylo skoro pět, a tak si musel pospíšit. Měl na sobě džíny a tričko, ale potřeboval ponožky, boty a bundu. Všechno si na sebe natáhl, popadl klíče a mobil. Do kapsy si nacpal tolik hotovosti, kolik se tam jen vešlo. Pravděpodobně bude dnes večer za něco platit odškodné. Za rozbitou vázu. Za rozbitý nos. Za zlomené srdce.

Byl sice listopad a šedá obloha hrozila deštěm, ale Arthur se rozhodl jít do Mayfairu pěšky přes park, aby si před nevyhnutelnou hádkou s Charliem vyčistil hlavu. Kdyby šlo o jakýkoli jiný hotel, možná by se tolik nestrachoval, ale Godwickové a Perla měli svou historii. Za časů královny Viktorie sloužil hotel jako honosný londýnský městský dům zhýralého lorda, který veškeré své peníze utrácel za děvky a hazard, dokud mu nezůstalo nic víc než ten dům. Nakonec mu nezbyl ani ten. Musel ho prodat. Pak ho přestavěli na sedm pater vysoký hotel s šestapadesáti pokoji. Dnes vypadal celkem seriózně. Bílý a zářivý, s černými markýzami a vybranou kuchyní. Žádná past na turisty, ale útočiště pro šlechtice a pro bohaté, obvykle obojí současně. Stěny byly tmavé a obložené těžkým dubovým dřevem, nábytek edwardovský, světla nízká a starožitná. Padlý ráj zestárlých lordů.

Samozřejmě to byl také nevěstinec. Proto ta spojitost s jejich rodinou. A proto si Arthur dělal o svého bratra starosti.

O minulosti toho hotelu se dozvěděl od sestry Lii. Vyprávěla mu, jak jejich pradědeček lord Malcolm Perlu v době jejího vrcholného rozkvětu navštěvoval, jak tam bydlel jako svobodný gentleman z města a jak tam hrál prakticky každou noc svého zpustlého života. Právě proto svou svatbu uspořádala tam. Samozřejmě. Byla přece Godwicková.

Arthur dorazil těsně před pátou hodinou. Když vzhlédl a nad párem dvojíých dveří spatřil slovo PERLA vykované z černého železa, začaly padat první dešťové kapky. Pospíšil si dovnitř a přešel přes halu, jako by tam patřil. Měl titul a pocházel z bohaté rodiny. Nic víc pro vstup do Perly nepotřeboval, ale kdyby na něj přitlačili,

měl také ten vzkaz, pozvánku na večírek, kterého se nechtěl zúčastnit.

Zatímco přecházel přes halu směrem k naleštěnému zlatému výtahu, představoval si, že stále cítí vůni doutníků tisíců lordů a průmyslníků, kteří se tu scházeli, spali, jedli a šukali. Šukání bylo samozřejmě tím hlavním lákadlem. Arthur předpokládal, že ho tam zavolali, aby seškrábl svého mladšího bratra z podlahy u někoho v ložnici nebo v koupelně.

A on to udělá. Jako vždycky. Někdo to udělat musí, když jsou jejich rodiče až do Vánoc v New York City. I kdyby ale byli v Londýně, pravděpodobně by si nad Charliem umyli ruce. Arthurovi stále připomínali, že už je plnoletý. Byl čas, aby se postavil na vlastní nohy.

Ale co když Charlie spadne, až se pokusí vstát? vyptával se Arthur. No, v tom případě ho nechají spadnout, aby se mohl naučit zase zvednout.

Jim se to lehko řekne. Nebyli to rodiče, komu Charlie volal, když byl ve čtyři ráno tak opilý, že nemohl najít cestu domů. Nebyli to rodiče, kdo zvedl telefon, když Charlieho zadržela policie za to, že v hospodě začal rvačku. Ne, vždycky to byl Arthur. „Král Artuš,“ jak mu bratr říkal v opilosti. „Král Artuš mě zase zachránil.“

Na konci chodby našel Arthur honosné dvojité dveře. Mosazná plaketa hlásala PENTHOUSE.

Zhluboka se nadechl, aby si uklidnil nervy, pak zaklepal.

Dveře otevřela blondýna, která mu doručila vzkaz.

„Je na terase,“ řekla dívka, než Arthur stihl pronést jediné slovo. „S vaším bratrem.“ Mávla k francouzským dveřím na druhé straně pokoje a pak ho v penthousu nechala samotného.

Když to Arthur spatřil, ze všeho nejdřív ho napadlo, že jeho bratr se dnes pohybuje ve velice vysokých kruzích. Nikdy neviděl tak honosný a dekadentní hotelový pokoj, a to během dovolených s rodiči bydlel v těch nejvybranějších hotelech světa. Stěny pokrývaly zlaté damaškové tapety s černými lemy. Obývacímu pokoji dominoval obrovský plynový krb s římsou z černého čínského mramoru. Napravo od něj se vinulo černé točité schodiště do druhého patra, kde se nejspíš nacházela luxusní ložnice. Kolem krbu byla rozestavená černá kožená křesla a nad římsou visel obraz. Obraz krásné mladé ženy v černém plášti a s deštníkem v ruce. Jako syn milovníků umění a majitelů desítek galerií se Arthur musel podívat na cedulku na rámu, když procházel kolem obrazu na terasu. *Deštník* od ukrajinsko-francouzské malířky Mariji Baškircevy. Žádné typické sériově vyráběné hotelové umění. Skutečný obraz, olej na plátně.

Cestou na terasu Arthur prošel kolem zlaté sametové lenošky, ale pak se zastavil, když zahlédl další obraz, tentokrát opřený o opěradlo.

Okamžitě ho poznal. Mladý gentleman v třídílném obleku s černými vlasy, temnými očima a jemným úsměvem na rtech... Lord Malcolm Godwick, třináctý hrabě z Godwicku. Charlieho a Arthurův pradědeček. Naposledy ten portrét viděl v posvátných síních ve Wingthornu, rodovém sídle Godwicků. Měl by tam být i teď, tak co dělá tady?

Arthur rychle přešel k francouzským dveřím a vyhlédl přes jednu tabulku ven. Na okamžik ho ten pohled vystrašil, myslel si, že obraz nad krbem ožil. Na terase stála žena v černém nepromokavém plášti s pevně

staženým opaskem kolem útlého pasu. Nad hlavou měla černý deštník. Nebyl to oživlý obraz. Jen náhoda. Ten deštník někdo držel, mladý muž obrácený k němu zády. Nemusel se ani otáčet. Ty zrzavé vlasy by Arthur poznal kdekoli.

Arthur rozrazil dveře a vykročil na prostornou zahradní terasu. Bylo tam tolik zelených rostlin a stromků, že to bylo, jako by vkročil do miniaturního lesa. Krácel přímo k železnému zábradlí na okraji terasy. Jeho bratr měl ve tváři poráženecký výraz. Svíral deštník a oči upíral dolů na vlastní boty.

„Charlie,“ řekl Arthur. „Co to do prdele děláš?“ Než mohl Charlie odpovědět, otočil se k té ženě. „Kdo jste a proč mého bratra nutíte, aby nad vámi v tom ledovém dešti držel deštník?“

„Není to tak, jak se zdá,“ řekla. „Nabídl se, že mi ho podrží. Že ano, Charlie?“

Charlie otupěle přikývl.

Arthur z nějakého důvodu očekával mnohem starší ženu – možná prostě kvůli sebevědomí v jejím hlasu –, ale ne, byla mladá. Nemohlo jí být ani třicet. Měla kaštanově hnědé vlasy svázané v dlouhém francouzském copu, který jí padal přes levé rameno. Tvář měla nádhernou a oči široké, inteligentní a šedé jako déšť. Broskvové rty, plné a hebké. Pod černým nepromokavým pláštěm měla košili s bílým límečkem a na světle olivové kůži se skvěl perlový náhrdelník.

Něco na ní, na tom, jak na něj hleděla, tak chladně a povýšeně, ho dohnalo k přesvědčení, že má co do činění s ledovou královnou. Kdo jiný by přinutil osmnáctiletého chlapce stát ve studeném podzimním dešti, jen aby jí držel deštník?

A co dělala, zatímco jí Charlie držel nad hlavou deštník? Krmila syrovým masem havrana, který seděl na mosazném kroužku na zábradlí.

„Charlie, běž dovnitř,“ řekl Arthur. Bratr se ani nepohnul. Stál tam ve svých hloupých těsných džínách a kožené bundě, kterou pravděpodobně zaplatil kreditní kartou „vypůjčenou“ od matky. „Jdi domů. Přijdu tam za tebou. Vyřídím to.“

„Může odejít, ale někdo mi musí držet deštník, než nakrmím toho drobečka,“ řekla a usmála se na havrana. Arthur protočil panenky.

„Tak dělej, Charlie.“ Přešel k němu a vzal mu deštník z ruky. Charlie ho držel tak pevně, až mu zběly klouby.

Když Arthur převzal deštník, Charlie sklonil hlavu a zbědovaně zašeptal: „Omlouvám se.“ Arthur si nedokázal pomoci. Položil bratrovi paži kolem krku. Ten jeho objetí neopětoval, ale nebránil se mu.

Charlie pak prošel francouzskými dveřmi do penthousu. Arthur se díval, jak žena dává havranovi další kousek masa. Vzal si rudé sousto přímo z její ruky. Byl tak dobře vychovaný, že ignoroval zakrvácené maso ve voskovaném papíře, které držela ve druhé ruce.

„Dobře. Co provedl tentokrát?“ zeptal se Arthur. Nemělo smysl chodit kolem horké kaše.

Usmála se. „Čekala bych, že Godwick bude mít lepší způsoby. Co třeba: „Dobrý den, jak se máte?““

„Dobrý den,“ řekl. „Jak se máte? A co Charlie provedl tentokrát a proč tam máte náš obraz lorda Malcolma? Lepší?“

„Mnohem lepší.“

„Dobrý den.“ To se ozval havran. Arthur na něj zíral s očima rozšířenýma údivem.

„Ten pták promluvil?“

Tiše se zasmála. „Ano.“ Zněla překvapeně. „Nikdy dřív to před nikým jiným neudělal. Myslela jsem, že bude mluvit jen se mnou. Ne že by toho říkal mnoho, jen *Dobry den* a *Baby*. Tohle je Gloom. Gloome, tohle je lord Arthur Godwick. Řekni: ‚Dobry den, můj pane.‘“

„Dobry den, baby.“

Arthur se navzdory všemu usmál – žádný pták s ním ještě nikdy neflirtoval – a odpověděl: „Ahoj, Gloome.“

Večer náhle dostal zvláštní snovou atmosféru. Stríhbitě šedé mraky, nafouklé jako cirkusové stany, nad hlavou. Dívka v červené pláštěnce se svou obsílkou. Ta nádherná žena pod černým deštníkem, která krmila mluvícího havrana Glooma syrovým masem.

„Můžete si ho pohladit, pokud chcete. Když žere, má dobrou náladu. Jen pozor na prsty. Moc mu nezáleží na tom, jaké maso sežere.“

Arthur nedokázal odolat. Zvedl ruku a jejím hřbetem pohladil hedvábné černé peří na prsou ptáka.

„Čím déle čekáte, než mi řeknete, co Charlie provedl, tím větší mám strach,“ řekl.

„Já vím.“

„Prosím?“

„Tak dobrá, když tak hezky prosíte. Váš bratr tady v Perle dluží slušný balík.“

„Kolik?“

„Sto tisíc.“

Havran zhltl další sousto.

Arthur jen zíral. „Sto tisíc? Zajisté žertujete. Jaký pokoj stojí deset tisíc za noc?“

„Nejde jen o pokoj. Objednal si... pokojovou službu.“

Arthur tiše zasténal. Pokojová služba. Neměla na mysli kávu, čaj a polévku dne. Měla na mysli dívku, která

mu v pokoji byla k dispozici. Otec to jednou žertovně nazval – *pokojevá sližba*.

„A vy jste dovolila, aby se ten dluh vyšplhal na sto tisíc? Proč?“

„Je to syn hraběte. Proč bych to neudělala?“ Bezstarostně, elegantně pokrčila rameny. „Ke svým významným hostům jsme velice shovívaví, ale jakmile účet dosáhne šesti cifer, ukončujeme to. To je naše zásada.“

Arthur těžce vydechl a vzhlédl k zamračené obloze. Bylo zvláštní vést tuto konverzaci, zatímco se krčili pod černým deštníkem. Stáli velmi blízko u sebe, dělilo je sotva třicet centimetrů. Cítil její vůni. Voněla po deštových mracích a večerní mlze.

Nebo to byl jen déšť na její kůži?

„Sto tisíc je nad moje možnosti. Budu muset zavolat rodičům.“

„To není třeba. Ten účet už zaplatil. Přijala jsem namísto hotovosti obraz. Tato malá schůzka je jen projevem zdvořilosti. A také abych měla svědka, že obraz nebyl ukraden, ale že byl poskytnut k umoření dluhu. Přejete si vidět detailní účtenku?“

„Ne. Ne. V žádném případě.“ Arthur si mohl jen domýšlet, co děvčata Charliemu – nebo pro něj – dělala, aby se to vyšplhalo na deset tisíc za noc.

„Nyní můžete jít domů. Běžte, prosím. Godwicků už jsem na jeden den měla víc než dost.“

Otřela si krev z prstů a pak mu vzala deštník z ruky. Ale Arthur se nenechal vyhnat.

„Dost Godwicků? Co to má znamenat?“

„Všichni jste bohatí, rozmazlení spratci se šlechtickými tituly. Všechno dostáváte na stříbrném podnose, a stejně nejste spokojení. Necháte se vůbec někdy odmítnout?“

„Co jsme vám kdy udělali?“

„Existujete. To stačí.“

„Nemám čas na diskuzi o *zpustlých boháčích*, obzvlášť ne se ženou, která krmí svého ochočeného havrana syrovou svíčkovou na terase penthousu v pětihvězdičkovém hotelu. Je jedno, co si o nás myslíte. Charlie ten obraz ukradl našim rodičům. Kdybyste si ho nechala, přijala byste kradené zboží.“

A navíc by to bylo neuvěřitelně bláhové, nedodal. Pro jeho rodinu byl ten obraz skoro jako svatá ikona, ačkoli jí neměl chuť vysvětlovat proč. Jen by si pomyslela, že mu úplně přeskočilo, tedy pokud si to nemyslela už v tu chvíli.

„Tak zavolejte policii. Můžete jim říct, kdo jste. A já jim řeknu, kdo jsem já. Uvidíme, či příjmení je vyděsí víc.“

Gloom znovu řekl *Dobry den* a pak odletěl, jako by na terase vycítil náhlé napětí.

„Kdo vůbec jste?“

„Regan. Regan Ferryová. Lady Regan Ferryová. Jako zesnulý sir Jack Ferry. Můj zesnulý manžel, aby bylo jasno, ne můj zesnulý otec. Mnozí lidé si to spletli. Jen jednou. A ano, přenechal mi hotel Perla.“

Skvělé. Prostě skvělé. Mohl Charlie naštvat ještě horšího člověka? Tohle nebyla nějaká laciná kuplířka, na kterou by mohl zavolat policajty. Sir Jack Ferry byl miliardář a vynikající hoteliér. Godwickovi byli bohatí a vlastnili tituly. Sir Jack Ferry byl ale bohatý, měl titul, a navíc i moc. Zasraná lady Ferryová.

„Obvykle se osobně nezajímám o chlapce, kteří se snaží neplatit své účty, ale příjmení Godwick mě zaujalo. Lord Malcolm Godwick byl svého času nejlepším zákazníkem Perly. Je milé, že se k nám vrátil.“

„Musím vám to opakovat? Nemůžete si ten obraz nechat. Charlie neměl právo vám ho dát.“

„Ach, vskutku? Podle Charlieho ten obraz patří do svěřenského fondu Godwicků, který – také podle Charlieho – tvoří všichni členové rodiny Godwickových, jimž je více než osmnáct let. Ten obraz tedy čistě technicky Charliemu patří. A pokud ho vlastní, může ho věnovat. Přejete si, abych vás odvedla ke dveřím?“

Měla pravdu. U soudu by pravděpodobně nevyhráli.

„Dobře. Dáme vám obraz, pokud chcete, ale nemůže to být tenhle.“

„Proč ne?“

„Ten obraz je nejcennějším majetkem mých rodičů. Díky němu se seznámili. Díky němu se vzali. Je pro naši rodinu posvátný.“

„Posvátný? Lord Malcolm? Největší hejsek a kurevník v historii Anglie, a to počítám i druhého hraběte z Rochesteru.“

„Pro nás je posvátný. Víím, že to nedává žádný smysl, ale prosím..., nepřijala byste jiný obraz? Nebo peníze? Sto tisíc nemám, ale zajisté byste mi mohla dát pár týdnů...“

„Ne. Mám, co chci, a nic jiného nechci.“

„Portrét lorda Malcolma nemá ani zlomek hodnoty našeho nejméně ceněného Degase. A tento obraz je pro mé rodiče vším.“

„Je pro vaše rodiče *vším*? V tom případě přemýšlím, co hrabě a hraběnka Godwickovi dají za to, aby ho dostali zpět...“

Arthur přikývl. „Samozřejmě. Požádala jste Charlieho o obraz, kvůli kterému naši rodiče zaprodají vlastní duši, aby ho získali zpět.“

„Nebo kvůli jehož ztrátě budou nejvíce trpět.“

Konečně se uráčila pohlédnout mu do očí. Měla zářivé, jasné a bystré oči. Její krása ho zarazila. Každý

pohled na ni ho zaskočil znovu. Něco v něm probouzela, nějakou napůl pohřbenou touhu, která se snažila vydrápat na povrch.

„Myslím, že si jeho portrét pověsím nad krb v ložnici. Nebo možná nad postel...“ Opřela si deštník o rameno a protočila ho. Arthur tak zůstal stát na dešti. „Stále jste tady? Pročpak?“

„Lady Ferrýová, prosím...“

„Regan.“

„Regan..., až se rodiče dozvědí, že vám Charlie ten obraz dal, odstřihnou ho. Už teď dostal poslední varování.“

„Takže?“

„Takže? Je mu teprve osmnáct. Nebude mít nic. Žádnou práci. Ani peníze. Ani střechu nad hlavou.“

„Dám mu práci v hotelu. Může umývat nádobí v Oysteru,“ řekla. Měla na mysli pětihvězdičkovou hotelovou restauraci. „Právě tam jsem pracovala, když jsem potkala sira Jacka.“

„Nepřežije, jestli ho odstřihnou. Už teď sotva přežívá. On... Není na tom dobře. Potýká se s hromadou problémů... a za většinu můžu já. Vlastně za všechny.“

„Vskutku? On ze svých potíží vinil dívku, která mu zlomila srdce. Nějaká dívka jménem Wendy. Zní vám to povědomě?“

„Byla to má první přítelkyně,“ řekl Arthur. „A nechci to...“

„Chápu,“ přikývla Regan. „Líbila se vám oběma a ona dala přednost dědici před náhradníkem. A on nyní trpí smrtelnou nemocí z pocitu méněcennosti. Teď už to celé dává smysl.“

Takhle se to nestalo, ve skutečnosti ne, ale Arthur to Regan nechtěl vysvětlovat.

„Prosím, úpěnlivě vás prosím... Neexistuje něco – *cokoli* –, co bych mohl udělat, abych ho toho prohrěšku zbavil?“

Překřížila si ruce na hrudi a naklonila hlavu na stranu. Deštník se jí zarazil o zápěstí, takže zůstal pevně uhnížděný na jejím rameni.

„Nikdy bych nečekala, že se dožiju dne, kdy mi bude Godwick žebrat u nohou,“ řekla. „Příště mi bude na dveře klepat samotná královna a bude prodávat předplatné časopisu, aby uhradila léky na srdce pro prince Filipa.“

„Tohle není legrace,“ řekl.

Sevřel se mu žaludek. Charlie poslední dobou dělal samá špatná rozhodnutí ve špatné společnosti. Bohatý syn hraběte byl snadným cílem pro nejružnější predátory, prospěcháře, zločince a podvodníky. Charliemu by se mohlo stát cokoli, kdyby ho nechali bez dozoru, a právě kvůli tomu byl Arthur ochotný udělat všechno, jen aby mu pomohl. Kvůli tomu a kvůli špatnému svědomí. Kdyby se to jen nezvrtlo s Wendy...

„Cokoli, Regan. Udělám cokoli. Prosím...“

„Cokoli?“

„Cokoli,“ řekl a pak ještě jednou: „Cokoli.“ Chtěl, aby věděla, že to myslí vážně. Klekl by si a políbil by jí nohy, jen aby projevila trochu milosrdenství. Vyčistil by jí podlahu v kuchyni zubním kartáčkem. S úsměvem by udělal cokoli kromě vraždy, znásilnění a týrání psa.

Znovu se usmála a zavrtěla hlavou. „Cokoli,“ zopakovala. „No, to je *lákavá* nabídka.“

Arthur málem klesl na kolena úlevou. V duchu si řekl, že udělá cokoli, o co ho požádá, nehledě na to, jak to bude ponižující nebo zahanbující.

„Jestli potřebujete umýt nádobí, udělám to. Budu v hotelu mýt nádobí. Budu vám držet deštník v huri-kánu. Budu...“

„Vyspíte se se mnou?“

Zíral na ni.

„Teď opravdu žertujete.“

„Jsem vdova. Od smrti sira Jacka jsem osamělá. Mám hodně práce s hotelem. Nemám čas na randění. Kolik je vám let?“

„Jednadvacet.“

„Ideální věk,“ řekla. „Dost starý na to, abych kvůli vám neskončila za mřížemi, dost mladý, abyste se ještě dokázal učit.“

Učit.

Při tom slově se rozezněly všechny nervy v Arthurově těle. *Učit.* Co naznačovalo..., jaké představy vyvolávalo v jeho mysli. Zrychlil se mu dech. Rozehřálo se mu tělo. Hořel dokonce i ve studeném, temném listopadovém dešti.

„Nemůžu s vámi spát. Ani se neznáme.“

„Charlie mi o vás hodně vyprávěl. Přijali vás na Oxford i Cambridge. Místo toho jste si vybral Sandhurst, kde jste vynikal, přirozeně, protože zřejmě vynikáte ve všem, co děláte. V lednu prý narukujete do armády. Gratuluju, poručíku Godwicku. Považují vás svým způsobem za černou ovcí rodiny Godwickových prostě proto, že jste nikdy nic neprovedl. Že byste měl plotky s dívkou, která vám nosí mléko?“

„Nikdo nám nenosí mléko.“

„Charlie si myslí, že jste něco jako Mary Poppinsová – prakticky dokonalý ve všech ohledech. Není divu, že vás nenávidí.“

„Můj bratr ke mně nechová nenávist.“ Arthur tomu navzdory všem důkazům odmítal věřit.

„Máte pravdu. Kvůli vám nenávidí sám sebe. To je ještě horší. A já osobně si nemyslím, že jste prakticky dokonalý v každém ohledu. Kdyby to tak bylo, už byste mou nabídku odmítl.“

„Jste neuvěřitelně krásná bohatá vdova. Neexistuje žádný důvod, proč byste si kvůli sexu musela někoho kupovat.“

„Ne, ne, ne. Samozřejmě že to dělat *nemusím*. Dělán to, protože to udělat *chci*.“

Dovolil, aby mu to proniklo do duše a usadilo se to tam.

„Jenom sex?“

„Samozřejmě že ne. Bude to mnohem zajímavější. Řekněme deset nocí? Tolik nocí tu strávil Charlie. Deset za deset. A pak si můžete odpelášit domů do slavného sídla Wingthorn s lordem Malcolmem pod paží. Maminka a tatínek Godwickovi se o ničem nedozvědí.“

Pohlédla na hodinky.

„Ta nabídka vyprší za šedesát vteřin. Víte, od manželovy smrti jsem s nikým nebyla. Nepolitujete mě?“

„Ne.“

„Na vašem místě bych se taky nelitovala. Můj manžel byl manipulátorský starý parchant a já se mám jako v ráji, když zaklepal bačkorama. Je mi teprve třicet a celé měsíce už mě nikdo neošukal. Zrovna dnes ráno jsem si říkala, že bych si měla najít nějakého hezkého mladého muže, kterého bych si mohla přivázat ke sloupkům postele.“

„Přivázat si mě ke sloupkům postele?“ Musel se ujistit, že jí dobře rozuměl.

„Bývám v ložnici poněkud dominantní.“

„Proč mě to nepřekvapuje?“

Probodla ho pohledem a pak se usmála, jako by ten sarkasmus přeslechla.

„Právě proto je tak těžké najít někoho, kdo by mi dělal společnost.“ Melodramaticky si povzdechla. „Pro většinu mužů jsem příliš náročná. Něco mi ale říká, že vy nejste jako většina mužů.“ Opřela se o zábradlí terasy a překřížila si nohy v kozačkách. Znovu se podívala na hodinky.

„Třicet vteřin.“

„Co to tam máte vytetovaného?“ zeptal se Arthur. Ve tváři se jí zračilo překvapení. „Pod hodinkami máte tetování. Jsou to nějaká slova. Co tam stojí?“

Nebylo pod jejími hodinkami, spíš ho hodinkami zakrývala, jako by se za něj styděla. To byl jediný důvod, proč se zeptal. Tetování je jako jizva. Jizva je jako rána. Ona ho bodla do jeho ran. Byl čas, aby jí to oplatil.

Našpulila rty. Očividně ji to podráždilo. „Je to staré tetování. Nechala jsem si ho udělat už dávno.“

„Co se tam píše?“ Nepřestane se ptát, dokud mu to neřekne nebo to nevzdá.

„Je to citát malířky Evelyn de Morganové, z deníků, které si psala v pubertě. Stojí tam: *Umění je věčné, ale život je krátký. Nemám ani okamžik nazbyt.* Tak už to víte. Můj manžel tetování nenáviděl, proto jsem si zvykla přes něj nosit řemínek hodinek. A nyní máte na odpověď už jen patnáct vteřin.“

Opravdu o tom uvažoval? Ano. Ještě neřekl ne, což znamenalo, že nad tím uvažuje. Řekl, že pro Charlieho udělá cokoli. Nechat se přivázat k posteli nádherné vdovy po siru Jackovi Ferrym do té kategorie spadalo.

„Víte,“ řekla, „moje prababička byla v době lorda Malcolma jednou z místních děvek. Užíval si s dívkami z Perly ve velkém. Je to celkem poetické, nemyslíte? Pravnuk nejslavnějšího chlápíka z Perly se stane děvkou pravnučky jedné z místních kurev. Jak hluboko mocní klesli. A pokorní zdědí jejich bohatství. Možná ne celou zem, ale občas alespoň nějaký pěťihvězdičkový hotel.“

Tiše se zasmála, byla to ta nejméně pokorná žena, jakou kdy potkal. Její smích se mu líbil. Nechtěl, aby to tak bylo, ale byl hluboký a hrdelní a probouzel celé jeho tělo.

„Ten obraz musí viset na zdech Wingthornu, než se naši rodiče na Vánoce vrátí ze Spojených států domů. Pokud ne, pak je Charlieho život ve vašich rukou.“

„Pak bychom měli přestat plýtvat časem. Umění je věčné, pamatujte, ale život je krátký.“

„Fajn. Udělám, cokoli chcete,“ řekl. „Ale nejdřív mi dovolte vzít Charlieho domů.“

Zamířil ke dveřím na terasu, ale ona natáhla ruku s deštníkem a zablokovala mu cestu. Držela ho tam. Čekal a věděl, že se dívá na vlastní budoucnost – stane se otrokem jejích rozmarů.

Usmála se. „Souhlasil jste s tím příliš snadno. Zřejmě jste muž, kterému se líbí být přivázaný k posteli. Ano?“

Mlčel. Nechtěl odpovědět.

„Dejte ten deštník pryč,“ řekl. Neposlechla ho. „Prosím.“

Zvedla deštník, usmála se, položila si ho na rameno a zase ho roztočila. Před londýnským horizontem se leskl jako černá svatozář.

2

Pozlacená klec

...

Arthur zavolal taxík. Když taxikáři sděloval adresu jejich městského domu na Piccadilly, Charlie ho přerušil a udal jinou adresu, ve Vauxhallu.

„Jedeme domů, Charlie,“ řekl Arthur.

„Já jedu k přátelům,“ namítl Charlie. „Ty můžeš jet domů, až mě vysadíš.“

Neuvěřitelné. Arthur chtěl oponovat, ale věděl, že Charlie by jednoduše vyskočil z auta na nejbližším semaforu a zase by zmizel. Fajn. Nebude se pouštět do předem prohrané bitvy.

Celou cestu Arthur čekal, že bratr něco řekne, vysvětlí své činy, nebo se přinejmenším omluví, ale Charlie jen zíral z okna na deštivé temné ulice, bořil se hluboko do

opěradla a skrýval obličej za límcem kabátu. O dvacet minut později dojeli do Vauxhallu. Neřekli si ani slovo.

Arthur řidiče požádal, aby na něj počkal, a pak svého bratra doprovodil k hlavním dveřím budovy.

„Řekneš mi k tomu něco?“ zeptal se Arthur u dveří. Krčili se před deštěm pod markýzou.

Charlie si zíral na boty. „Řekl jsem, že mě to mrzí.“

„Já vím. Vždycky tě to mrzí. Ale nikdy ne dost na to, abys to už neudělal.“

Ticho.

„Proč obraz lorda Malcolma? Ze všech našich obrazů jsi jí dal zrovna ten...“

„Žádný jiný nechtěla.“

„Proč?“

Charlie pokrčil rameny. Arthur mohl jen předpokládat, že znala příběh toho obrazu. Musela vědět, jakou má pro jejich rodiče cenu. Nebo v tom bylo něco jiného?

„Dneska už nikam nepůjdeš, že ne?“ zeptal se Arthur. „Zůstaneš doma, ano? Žádné hospody. Žádné večírky. Žádné hotely.“

„Jo. Samozřejmě.“

„Dobře. Tak jdi. Odpočiň si. Zavolám, až budu moct.“

„Vážně od ní ten obraz dostaneš zpátky?“

„Ano. Doufám.“

„Jak?“

„Na tom nezáleží. Nemusíš se o to zajímat. Tak jdi. Osprchuj se. Smrdíš nevěstincem. Pročpak asi?“

„Nenávidíš mě?“ zeptal se Charlie.

Arthur si povzdechl. „Ne, to ne. Jen bych si přál, abys už dospěl.“

„Tak se ke mně přestaň chovat jako k dítěti. Potom to třeba udělám.“

„Tak se přestaň chovat jako dítě a já přestanu...“